

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana

Data 26 de març de 2009

Teo Ortiz dignifica la humilitat del paisatge quotidià a la Fundació Valvi

L'artista exposa dibuixos sobre cartró i fusta i escultures dels seus diminuts «Individus»

L *voyeur*, un dels *Individus* de Teo Ortiz, espia el seu autor a través del vidre Foto: LLUÍS

Als llocs més indignes de la ciutat, una rotonda, un revolt de carretera, una fàbrica abandonada, hi ha a vegades tanta complicitat inarticulada com en un àlbum de fotografies. Teo Ortiz (Sòria, 1964) ha extret dels seus trajectes rutinaris pels volts de Celrà i de les seves llargues passejades pels camps de l'Empordà i els turons de l'Albera una mena de cartografia sentimental, humanitzada pel reconeixement i la proximitat, que ha reflectit en la selecció de dibuixos i pintures que presenta a partir d'avui (20 h) a la Fundació Valvi. La mostra, oberta fins al 25 d'abril, es complementa amb la sèrie d'escultures dels seus petits *Individus*.

A l'antiga granja de porcs on abans tenia el taller, a Sant Gregori, quan els arbres florien, li entrava per les finestres un enfilall de branques joves i bellugadisses, una bogeria de verd espurnejada de llum, com si el paisatge, la seva cabellera esperrucada, sentís curiositat de sobte pels xiscles i la carnassa que hi havia hagut aquí dins i estirés els dits per tocar-ne l'ombra. A Teo Ortiz, aquelles fulles salvatges, irreverents, li feien tanta companyia, que les va acabar dibuixant, i és possible que més d'un cop se n'endugués a casa algun brot per examinar-lo tot sopant, o per mastegar-ne un nervi tendre fins a xuclar-ne tota la clorofil·la, tot l'ungüent misteriós de les profunditats minerals. Aquest *Interior* llòbrec, un espai tancat en efecte, conquistat per la impetuosa natura, és una de les obres que exposa a partir d'avui a la Fundació Valvi de Girona aquest artista nascut a Sòria, trasplantat a Barcelona fins a 1985 i establert finalment a Celrà, i és potser la més reveladora del procediment poètic, minuciosament bàrbar, sovint amb un cromatisme desaforat, amb què l'autor transforma en delicadesa la sordidesa d'alguns llocs ben vulgars.

Per als seus dibuixos i pintures, quan no recicla un senzill paper, Teo Ortiz se serveix de materials pobres, fustes i cartrons de rebuig, amb marques de maltractament i tot, que prepara amb una emprimació blanca de *gesso* fins a donar-li una qualitat suavíssima, com de talc escampat amb la mà. És damunt aquesta superfície aparentment precària, que estampa el seu paisatge sense qualitats: la mateixa rotonda de cada dia, la mateixa plaça de prop de casa, el mateix horitzó de núvols delirants a la carretera que porta a l'Empordà, paisatges gens prestigiosos, sense cap concessió al que és pintoresc, que prenen sentit per l'ús i la repetició, la proximitat i el reconeixement. Fins i tot quan busca panoràmiques altives, com les ondulacions del massís del Montgrí vistes des de Sant Miquel, prescindeix de tota sofisticació, de la més elemental temptació per l'efectisme retòric, i es concentra en la pura vastitud del món, aquest onatge de vent i pedra estenent-se fins a l'infinit.

Poques vegades hi ha gent, als seus dibuixos, potser només, com una picada d'ullet, en aquells camps acabats de segar on els pagesos deixen el farratge enrotllat, perquè Teo Ortiz sent una alegria infantil davant aquests manyocs d'herba rodons i portàtils, però quan hi ha alguna silueta humana, s'assemblen a les seves escultures, els *Individus*, unes figuretes d'una subversiva tendresa, fetes amb resina, bronze o plom, anònimes, sense cap tret peculiar, generalment minúscules, cohibides, absortes o tafaneres, perdudes en un buit immens, dalt d'una escala llarguíssima, enfilats a un tamboret de bar vertiginós, dalt del precipici d'una columna, però tan segurs, tan concloents, armats amb la seva poderosa soledat.

